

udpeges af Socialministeren, 3 Medlemmer vælges af Dansk Arbejdsgiverforening og 3 af De samvirkende Fagforbund.
— Betænkning skulde afgives senest 28. Februar 1938.

Forslaget begrundedes af *Ordføreren for Forslagsstillerne* (Boeck-Hansen) med de Erfaringer, som i Sommeren 1937 var indhøstet under Forhandlingerne mellem Arbejdere og Arbejdsgivere angaaende Overarbejdslovens Gennemførelse i Praksis. Det havde under disse Forhandlinger vist sig meget vanskeligt at faa truffet de fornødne Ordninger, naar der — som af Socialministeren ved Fræmsættelsen udtrykkeligt udtalt — ikke maatte lægges Hindringer i Vejen for Erhvervslivet.

Hvis Loven alene var til Ulempe for Virksomhederne, havde man næppe fra konservativ Side fundet det Umagen værd at forelægge et Lovforslag om Sagen. Men det var ikke blot Erhvervene, der havde følt sig generet af dette mærkelige og unaturlige Forbud mod Overarbejde. Arbejderne stod i mangfoldige Tilfælde i mindst lige saa høj Grad uforstaaende over for Lovens Gennemførelse. Overarbejde udføres nemlig, udtalte Ordføreren, netop af de Folk, der særlig trænger til en saadan Ekstrafortjeneste. Det kan skyldes, at de har mange Børn, det kan skyldes, at der er Sygdom i Hjemmet, det kan ogsaa skyldes, at de paagældende har sat sig i større Udgifter end andre, idet de f. Eks. har bygget Hus eller lignende, og at de har paataget sig disse Udgifter netop under den Forudsætning, at de stadig kunde faa denne Ekstrafortjeneste. Den store Fejl, man gør her, er, at man siger, at alle skal have nogenlunde den samme Indtægt.

Det konservative Folkeparti var principielt imod et Forbud mod Overarbejde, men da et saadant nu engang var vedtaget, burde man i hvert Fald søge at føre det ud i Livet paa en saadan Maade, at Loven ikke kom til at virke lige modsat af, hvad man egentlig havde tænkt sig.

Da Lovforslaget godt tre Maaneder efter Forelæggelsen kom til 1. Behandling, henstillede *Socialministeren* til Forslagsstillerne, at de tog det tilbage, da han ellers maatte anbefale Tingets Medlemmer at stemme imod det.

Det havde nemlig vist sig, at Villigheden til at forhandle om Overenskomster angaaende Overarbejde var steget meget stærkt, efter at Forbudet mod Overarbejde uden Overenskomst var traadt i Kraft. Allerede omkring Midten af Oktober 1937 enedes Hovedorganisationerne paa Socialministerens Opfordring om at nedsætte et *Fællesudvalg*, som skulde forsøge at faa Gang i Overenskomstforhandlingerne og samtidig have Indseende med, hvordan Overenskomsterne blev for de enkelte Fag. Dette Udvalg, i hvilket ogsaa en Embedsmand